

Там попід горою, попід криницею,
Не по правді жиє чоловік з женою.

Она йому стелит білу постелоньку,
А він ей рихтує дротяну нагайку.

Біла постелонька порохом припала,
Дротяна нагайка кирвйом окипала.

А мужу мій, мужу, не бий мене дуже.
Моє біле тіло болит мене дуже.

Пусти мене, мужу, в вишньовий садочок.
Най я собі вирву ружовий квіточок,

Ружовий квіточок, пущу го на воду,
Плини, плини, ружо квітко, аж до мого роду.

Плини, ружо квітка, доли по Дунаю,
А як вийде стара мати, приплини до краю.

